

Arrest

nr. 153 656 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 3 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 november 2014 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van familielid van een burger van de unie.

1.2. Op 13 mei 2015 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"In uitvoering van artikel 51, §2, 2de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.11.2014 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen.'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 31.10.2013 (Kristal vzw) voor deeltijdse tewerkstelling. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter dat de referentiepersoon niet langer tewerkgesteld is bij deze werkgever sedert 19.01.2015. De referentiepersoon is momenteel tewerkgesteld bij een andere werkgever. Met betrekking tot deze tewerkstelling werden echter geen aanvullende documenten (arbeidsovereenkomst, loon- fiches, ...) aangebracht, zodat onze dienst geen zicht heeft op de exacte aard van deze tewerkstelling en op het bedrag van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Bijgevolg is niet afdoende bewezen dat de referentiepersoon heden beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).
- bankdocumenten waaruit (naast de reeds vermelde inkomsten uit loon) volgende inkomsten blijken:
 - * kindergeld (storting dd. 07.11.2014): echter, aangezien kinderbijslag een vorm van aanvullende gezinsbijslag is, kan dit bedrag niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.
 - * ziektegeld (storting dd. 10.11.2014) betaald voor de maand oktober 2015: uit de voorgelegde documenten blijkt dat dit een éénmalig storting betreft. Er werden geen overige documenten voorgelegd waaruit zou blijken dat de referentiepersoon deze uitkering heden nog steeds ontvangt.
 - * onderhoudsgeld (storting dd. 14.11.2014) vanwege een derde, bestemd voor de zoon van de referentiepersoon: dit bedrag wordt specifiek uitgekeerd om bij te dragen in de kosten verbonden aan het onderhoud van de zoon van de referentiepersoon. Deze som kan dus bezwaarlijk aangewend worden om betrokkene ten laste te nemen; dit bedrag worden dan ook niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens heeft onze dienst geen zicht op de exacte aard en op het uiteindelijke bedrag van het huidige netto inkomen van de referentiepersoon. Zodoende kan niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Tevens legt betrokkene diverse documenten met betrekking tot zijn persoonlijke bestaansmiddelen voor. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. (Conseil d'état, cass, arr. 230.955, 23 april 2015)

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) juncto de materiële motiveringsplicht. Hij licht het middel toe als volgt:

“De Staatssecretaris gaat al te lichtzinnig heen over de eigen bestaansmiddelen van verzoeker. Verzoeker heeft onmiddellijk na afgifte van het attest van immatriculatie een aanvang genomen met eigen (onafgebroken) tewerkstelling: zijn maandelijks netto-inkomen bedraagt ca. 1.500,00 EUR.

M.b.t. dit eigen (gedocumenteerde) inkomen van verzoeker overweegt de Staatssecretaris enkel dat hiermee geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentie-persoon (in de zin van art. 40ter Vreemdelingenwet).

De Staatssecretaris vergeet daarbij evenwel acht te slaan op de inhoud van art. 42 Vreemdelingenwet en de wettelijke verplichtingen welke hieruit voor hem voortvloeien:

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

De eigen inkomsten van verzoeker (ten bedrage van ca. 1.500 EUR/ maand) zijn uiteraard wel relevant om te bepalen welke bestaansmiddelen mev. [D.] en verzoeker nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Dit eigen inkomen van verzoeker heeft immers voor gevolg dat hij helemaal niet dient te beschikken over enige bestaansmiddelen van de referentiepersoon om in zijn behoeften te voorzien, en dat de referentiepersoon het eigen inkomen integraal voor zichzelf kan aanwenden, hetgeen uiteraard relevante gegevens zijn voor de beoordeling en bepaling van de behoeften.

In casu heeft de Staatssecretaris manifest verzuimd een behoefte-analyse uit te voeren: nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een behoefte-analyse heeft uitgevoerd.

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar art. 42 § 1 tweede lid van de Vreemdelingenwet noch een motivering inzake de bestaansmiddelen welke de referentiepersoon en haar familieleden nodig hebben om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht iuo. art. 42 Vreemdelingenwet dient derhalve te worden aangenomen.”

2.2. De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt, met name artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij aangebrachte stukken aangaande zijn persoonlijke tewerkstelling, daar volgens de verwerende partij artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat het de Belgische onderdaan is die vervoegd wordt door de verzoekende partij die moet aantonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken zodat er geen rekening kan worden gehouden met de documenten die verzoekers persoonlijke tewerkstelling en dus eigen bestaansmiddelen betreffen.

Verzoeker betoogt in essentie dat in het kader van de behoefteanalyse moest rekening worden gehouden met het feit dat hij eigen bestaansmiddelen voorlegde. De verwerende partij betoogt dan weer dat, aangezien overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet geen rekening moet worden gehouden met de eigen inkomsten van de betrokken vreemdeling, deze inkomsten evenmin moeten in rekening worden gebracht bij het uitvoeren van een behoefteanalyse.

De vraag komt er dus op neer of er met eigen inkomsten van de vreemdeling kan worden rekening gehouden, daargelaten of dit gebeurt bij het vaststellen van de bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter dan wel in het kader van de behoefteanalyse bepaald bij artikel 42 van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet voorziet dat de Belgische referentiepersoon “over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”, en niet dat deze over stabiele, toereikende en regelmatige “eigen” bestaansmiddelen beschikt. Deze wetsbepaling voorziet aldus niet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, maar wel met deze waarover deze Belgische onderdaan “beschikt”. Ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk het woord “beschikken” gehanteerd wordt, worden de inkomsten van de verzoekende partij louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn, buiten beschouwing gelaten. Er blijkt evenwel niet dat de wetgever in artikel 40ter van de vreemdelingenwet enige vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan heeft willen stellen. Het is te dezen niet uitgesloten dat de wettelijk samenwonende partner kan beschikken over de inkomsten uit een tewerkstelling van de verzoekende partij. De bestreden beslissing motiveert te dezen dat geen rekening wordt gehouden met “diverse documenten met betrekking tot [verzoekers] bestaansmiddelen”, omdat ze van oordeel is dat “het [...] de Belgische onderdaan [is] die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken”.

Bijgevolg concludeert de verwerende partij op basis van een te enge en dus verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet dat er geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten uit een persoonlijke tewerkstelling van de verzoekende partij om te bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Voorts wijst de Raad erop dat de term “beschikken” niet enkel voorkomt in artikel 40ter van de vreemdelingenwet doch ook in artikel 40bis, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat de burger van de Unie die als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in het Rijk verblijft het bewijs dient te leveren dat hij eveneens over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Er kan worden aangenomen dat de wetgever in artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft willen aangeven in welke mate de bepalingen betreffende gezinshereniging met een burger van de Unie ook toepassing vinden op de gezinshereniging met een Belg. De wetgever heeft hierbij de voormelde voorwaarde dat de vervoegde burger van de Unie dient aan te tonen ook te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat de familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel, overgenomen wat de gezinshereniging met een Belg betreft – met uitzondering van de ouders van een minderjarige Belg – in die zin dat ook hier de vervoegde Belg moet aantonen dat hij “over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”. Er blijkt niet dat de wetgever bij artikel 40ter van de vreemdelingenwet de bedoeling heeft gehad om het hierin vervatte begrip “beschikken” een andere of verschillende betekenis te geven dan de betekenis die dit begrip op dat ogenblik reeds kende in het kader van het Unierecht. Bijgevolg is het relevant om de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot interpretatie van de term ‘beschikken’ te raadplegen.

Het Hof van Justitie in Grote kamer diende zich in een arrest van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 reeds te buigen over de voorwaarde dat de burger van de Unie over toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken om te voorkomen dat hij/zij en zijn/haar familieleden ten laste komen van de sociale bijstand en de vraag of hiertoe enkel rekening dient te worden gehouden met de eigen bestaansmiddelen van de burger van de Unie, of ook met deze van de echtgenoot/echtgenote of kinderen en met deze van “een derde”, oftewel een levensgezel waarmee geen enkele juridische band bestaat. Het Hof was van mening dat het vereisen dat de burger van de Unie zelf over die bestaansmiddelen dient te beschikken zonder dat hij zich dienaangaande kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid dat hem vergezelt, een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegt die onevenredig is met het recht op vrij verkeer (met verwijzing naar het arrest *Zhu en Chen* van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02). Het Hof stelde dat ook de bestaansmiddelen van een levensgezel waarmee geen juridische band bestaat die een verplichting oplegt in elkaars onderhoud te voorzien, niet mogen worden uitgesloten.

In zijn arrest van 16 juli 2015 in de zaak C-218/14 bevestigde het Hof van Justitie deze rechtspraak. Het Hof benadrukte dat in het kader van de vraag of een burger van de Unie voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen het begrip ‘beschikken’ moet worden uitgelegd als dat “het volstaat dat die bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat [...] het minste vereist [wordt gesteld] met betrekking tot de herkomst van die middelen, welke met name door de derdelander ter beschikking kunnen zijn gesteld” (overweging 74).

Niettegenstaande deze rechtspraak van het Hof van Justitie op zich geen toepassing vindt in huidig voorliggende zaak, waar geen sprake is van enig aanknopingspunt met het Unierecht, kan worden aangenomen dat een analoge interpretatie van het begrip “beschikken” in artikel 40ter van de vreemdelingenwet zich opdringt.

Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. Immers doet de verwerende partij in se niet meer dan te verwijzen naar wat in de toepasselijke wettelijke bepaling kan worden gelezen, maar zoals hierboven reeds gesteld werd kan in artikel 40ter van de vreemdelingenwet geen vereiste worden gelezen met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan.

Waar in de nota met opmerkingen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013 verwezen wordt, merkt de Raad op dat het Hof nergens uitdrukkelijk uitspraak heeft gedaan over de kwestie of het woord “beschikt” dat voorkomt in de zin “Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”, zoals opgenomen in artikel 40ter

van de vreemdelingenwet, inhoudt dat de Belgische onderdaan in eigen hoofde dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Uit het feit dat in bepaalde overwegingen van het Grondwettelijk Hof verwezen wordt naar *“de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden”* (B.52.3), *“bestaansmiddelen van de gezinshereniger”* (B.55.2), *“indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt”* (B.55.2), *“bij het bepalen van de inkomsten van de gezinshereniger”* (B.55.3), *“dat deze (d.w.z. de Belg) de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoonst”* (B.55.4) kan niet worden afgeleid dat enkel de bestaansmiddelen die de Belgische onderdaan zelf genereert, kunnen in aanmerking genomen worden, te meer daar artikel 40 bis, §4, tweede lid, van de vreemdelingenwet zoals ingevoegd door de wet van 25 april 2007 en vervangen door de wet van 8 juli 2011 ook gewag maakt van *“De in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt”*, terwijl het voor een burger van de Unie gelet op het hogervermelde arrest HvJ 23 maart 2006, C-408/03, *Commissie/België*, duidelijk is dat geen vereiste kan gesteld worden inzake de herkomst van de bestaansmiddelen. Het Grondwettelijk Hof interpreteert voorts sommige wetsbepalingen op een dusdanige manier dat er meer in kan gelezen worden dan wat er letterlijk staat. Zo stelt overweging B.21.4 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013 – waaruit voorts niet meer afgeleid kan worden dan wat deze zegt namelijk een verduidelijking, gelet op het verzoekschrift van de verzoekende partijen – : *“Met inachtneming van de door de wetgever beoogde doelstelling, namelijk dat de herenigde personen niet ten laste komen van het stelsel voor sociale bijstand van België en rekening houdend met artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG, dient de bestreden bepaling in die zin te worden geïnterpreteerd dat zij niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat”*, ook al stelt de wetsbepaling, *“De Minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven: 1° de vreemdeling voldoet niet meer aan één van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden”*, dit in tegenstelling tot artikel 10bis, §1, §3 en §4 van de vreemdelingenwet die expliciet gewag maken van het bewijs van voldoende bestaansmiddelen dat de niet-EU-student of één van de betrokken familieleden aanbrengt. Uit de overwegingen B.55.2 en B.55.5 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013 kan eveneens niet meer afgeleid worden dan wat deze zeggen, namelijk dat het overwegingen zijn van het Grondwettelijk Hof inzake het door verzoekers aangevoerde verschil in behandeling tussen een Belg en zijn familieleden en een onderdaan van een andere lidstaat van de Europese Unie en zijn familieleden. Het gaat dan meer specifiek over *“De kritiek van de verzoekende partijen is meer specifiek gericht tegen het feit dat krachtens artikel 40ter, eerste lid, enkel een toelating tot verblijf kan worden verleend aan de ouders van een minderjarige Belg, terwijl op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van die wet ook de ouders van een meerderjarige burger van de Unie onder bepaalde voorwaarden een verblijfsrecht kunnen verkrijgen, tegen het verschil in behandeling van de andere familieleden, wat de vereisten inzake de bestaansmiddelen van de gezinshereniger betreft en tegen de leeftijdsvereisten voor echtgenoten en partners”*, waarbij het verschil in behandeling aangaande de bestaansmiddelen handelt over de vereiste dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Ten slotte is het zo dat artikel 42, §2 van de vreemdelingenwet handelt over de behoefteanalyse die de verwerende partij dient door te voeren indien niet voldaan is aan de voorwaarde betreffende de voldoende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. In dit verband dient geen behoefteanalyse te geschieden indien het gaat over bestaansmiddelen die zijn uitgesloten in de zin van artikel 40ter, tweede lid, 2° en 3° van de vreemdelingenwet. De bestaansmiddelen van de partner van de Belgische onderdaan worden echter niet uitgesloten in voormelde bepalingen. Dit houdt in dat indien de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan en diens partner samen genomen lager liggen dan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, de behoefteanalyse dient plaats te grijpen zoals bedoeld in artikel 42, §2 van de vreemdelingenwet.

Ten slotte wijst de Raad er ook op dat overeenkomstig artikel 42quater, §1, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie als voormelde familieleden, zoals bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2° of 3° van de vreemdelingenwet een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het middel is in die mate gegrond.

2.3. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden impliceert dat in casu ook het aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt namelijk tot de vaststelling dat verzoekers verblijfsaanvraag terug open valt – zodat niet kan worden gesteld dat vaststaat dat hij *“geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht”* – en hij in afwachting van een beslissing, overeenkomstig artikel 52, § 1, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, en de verwijdering van vreemdelingen kan beschikken over een attest van immatriculatie.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT